

Το παιδί βαλίτσα

έκα σοφοί, απ' αυτούς οι έξι άντρες, που η δουλειά τους ήταν να δίνουν συμβουλές, μαζεύτηκαν μια φορά κι έναν καιρό, σε πύργο παλιό, χτισμένο μες στο δάσος πριν πεντακόσια χρόνια, [...], για ν' ανταλλάξουν λόγια σοφά για το παιδί – βαλίτσα. Οι περισσότεροι σίγουρα δεν θα ξέρουν και πολλά πράγματα γι' αυτό το θέμα, αφού κι οι ίδιοι οι σοφοί κάλεσαν ειδικούς να τους συμβουλευτούν.

Το παιδί – βαλίτσα δεν ήταν εκεί και κανένας από τους παριστάμενους δεν ήταν σε θέση να πει με σιγουριά πού βρισκόταν τον καιρό εκείνο. Εντούτοις, υπήρχε μία φωτογραφία του. Για την ακρίβεια, ένα κομμάτι φιλμ, που το ονομάζουμε διαφάνεια και που άμα το βάζει κανείς σ' ένα μηχάνημα φωτογραφικό, δείχνει στον τοίχο μια τεράστια φωτογραφία. Στον τοίχο εμφανίστηκε ο Νικολάκης, με τα χέρια στις τσέπες και το χέρι του παππού, του μπάμπια – Θανάση, στον ώμο του.

Αυτή ακριβώς η φωτογραφία βγήκε ημέρα Κυριακή στο χωριό του παππού. Ο Νικολάκης δεν γεννήθηκε εκεί, αλλά στη Γερμανία. Συγκεκριμένα στο Μόναχο, που λένε ότι βγάζει καλή μπίρα. Πολύ σύντομα, όμως, με το καρτσάκι του, την κουδουνίστρα και δύο πιπίλες κατέβηκε στην Ελλάδα και κατέληξε στο χωριό, να κάνει παρέα στους παππούδες. Τρία χρόνια κατόπιν, τράβηξε για Μόναχο, να μη νομίζει κι ο κόσμος ότι δεν θέλει τους γονείς του. Εξάλλου ήταν καιρός και για τον παιδικό σταθμό, να μάθει και τα Γερμανικά του. Τα έμαθε πολύ γρήγορα. Ίσως γιατί η μούτη – έτσι φώναζε τη μαμά του στη δική της τη γλώσσα – τον βοηθούσε. Κι έτσι με μια ξένη γλώσσα στη σάκα του πήγε Δημοτικό στη Θεσσαλονίκη. Γιατί ο μπαμπάς έλεγε από τότε που τον ήξερε, ότι «θα γυρίσουμε» στην Ελλάδα. Δεν γύρισαν όμως. Ο μπαμπάς βρήκε μια δουλειά με πολλά λεφτά. Όσο πιο πολλές ώρες την ημέρα δούλευε, συχνά μάλιστα και τις νύχτες, τόσο πιο πολλά λεφτά έβγαζε. Έτσι όμως ξοφλήθηκε και το διαμέρισμα που πήραν στη Θεσσαλονίκη για να γυρίσουν. Η μούτη από τη δική της πλευρά, χάρισε στην οικογένεια ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που βαπτίστηκε στο χωριό χριστιανή ορθόδοξη στο όνομα Κορνέλια- Σουμέλα. Επειδή τη λυπήθηκαν, τη φώναζαν μόνο Κόνυ.

Ο Νικολάκης, μέσω των γονέων του, αποφάσισε να μείνει με τους παππούδες, αλλά μετά από λίγους μήνες, χωρίς να το καταλάβει πώς, σαν να ήταν βαλίτσα, βρέθηκε στα χέρια του μπάμπια. Από 'κει στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου,

όπως ορίζει η αστυνομία για τα παιδιά, και, μετά από 26 ώρες, έξω από το Μόναχο σε ένα ωραίο σπίτι με κήπο, κουρεμένο γρασίδι και κούνια για την Κόνυ.

Έτσι όμως, δεν μαθαίνει κανείς επάγγελμα, όταν ξαπλώνει με τις ώρες στο γρασίδι και ονειρεύεται. Γι' αυτό, μόλις ανακοινώθηκε από το ραδιόφωνο στο Μόναχο ότι προσφέρονται θέσεις μαθητείας στην Ελλάδα για παιδιά μεταναστών, ο Νίκος δηλώθηκε από τους πρώτους. Άλλωστε το γνωρίζουμε ήδη, ο μπαμπάς και η μούπη είχαν σκοπό να γυρίσουν στην πατρίδα. Του μπαμπά! Η μούπη στην αρχή δεν ήταν πεπεισμένη. Μετά, όσο το καλοσκεφτόταν, έβρισκε κι αυτή ότι, αφού θα ξενιτευτούν μια και καλή, ας έκανε την αρχή ο Νίκος, συνηθισμένος ήταν.

«Και φυσικά το να γίνει κάποτε μια αρχή είναι λογικό! ή όχι;» έθεσε το ερώτημα ο ένας απ' τους δύο καλεσμένους ειδικούς, κοιτάζοντας τους άλλους με νόημα... «Ναι», είπε γρήγορα και ένας από τους παριστάμενους. «Διαμέρισμα υπάρχει, αν άκουσα καλά και εξοχικό. Δυο γλώσσες ξέρει όλη η οικογένεια, ένα αυτοκίνητο θα το κατεβάσουν, τι άλλο θέλουν!...». Η μία από τους ειδικούς διαφώνησε με την παρατήρηση ότι εδώ πρόκειται όχι για την οικογένεια αλλά για το παιδί – βαλίτσα. «Δηλαδή τι θέλετε να πείτε», τη διέκοψε ένας ψαρομάλλης σοφός, «ότι η νεολαία θα κάνει του κεφαλιού της;». «Κάθε άλλο» απάντησε παρεξηγημένη η κυρία. «Ο Νικολάκης κάνει πάντα αυτό που θέλουν οι άλλοι κι αυτό είναι το επικίνδυνο για την εξέλιξη της προσωπικότητάς του». «Καλέ, θα τρελαθώ», παίρνει το λόγο η πιο καλοχτενισμένη κυρία, «θ' αρχίσουμε τώρα να κάνουμε συμβούλια και με τα μωρά; Θα καταντήσουμε έτσι που πάμε, πριν αγοράσουμε ένα σπιτάκι, να ρωτάμε τον ψυχολόγο πώς θα επιδράσει η αγορά στο παιδί».

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι η συζήτηση θα διαρκούσε ώρες, αν δεν είχαν συμφωνήσει τότε θα σταματούσαν για να πιουν καφέ και να κάνουν καμιά βόλτα, πριν πέσει ο ήλιος και αρχίσει η ψύχρα. Αν συνέχιζαν, θα λέγανε ίσως ότι ο Νίκος σ' όλη του τη ζωή θα νιώθει ξένος παντού, ότι κινδυνεύει να σκέφτεται μ' ένα μυαλό σαν δυο άνθρωποι μαζί. Σίγουρα θα απαντούσαν οι αντίθετοι ότι κι αυτοί σαν παιδιά κάναν πάντα αυτό που θέλαν οι μεγάλοι. Ξενιτεύτηκαν, σπουδάσανε, έκαναν οικογένεια και δεν έπαθαν απολύτως τίποτα, ενώ η σημερινή νεολαία... κρεμάει το κεφάλι και οι ψυχολόγοι όλο δικαιολογίες βρίσκουν.

Κρίμα που δεν ήταν κι ο Νικολάκης εκεί να τους πει ότι ήθελε η Γερμανία κι η Ελλάδα να γίνουν ένα, η όμα Μύλερ να πλέκει δίπλα στη γιαγιά την Αρετή κι ο παππούς να μάθει να τρώει το ξινό λάχανο από την όμα κι εκείνη το τζατζίκι. ο μπαμπάς να δουλεύει λιγότερο και η μαμά να τον παίρνει στην αγκαλιά της και να τον σφίγγει, να τον σφίγγει...μέχρι να σπάσει. Κι όταν η καρδιά του πάει να σπάσει από το φόβο, να τον σκεπάζει ολόκληρο και να του χαϊδεύει με τις ώρες τα μαλλιά.

Σάκης Πορίχης
(Γερμανία)